

forfaaar nemlig **Ændringsforslaget** saaledes, at jeg antager, at Meningen dermed er, at naar Retten godkender disse Udlæg, saa tilkjender den Erstatning for dem. — Det næste Punkt, hvorom der er nogen Meningsulighed mellem Udvalgets Medlemmer, er det, der omhandles i **Ændringsforslaget Nr. 4**. Jeg skal med Hensyn dertil bemærke, at jeg for mit Vedkommende ikke ser nogen Betænelighed ved at gaa ind paa dette Forslag, i det Mindste ikke nogen Betænelighed af videre Betydning. I og for sig foretrækker jeg naturligvis det Forslag, som Regjeringen i sin Tid stillede, for det Forslag, der er blevet sat ind i Landstinget; men jeg erkjendte jo allerede i Landstinget under Forhandlingen der, at nogen særdeles Vigtighed havde det vistnok ikke, om man valgte den ene eller den anden Form, og det tror jeg endnu. Jeg tror nemlig nok, at der kan gøres visse Indvendinger mod de Betragtninger, den sidste ærede Taler (H. Steffensen) gjorde gjældende med Hensyn til det omtalte **Ændringsforslag**. Jeg tror ikke, at man saaledes uden Videre kan sige, at en Part altid vil kunne faae den Sagfører, han ønsker, til at lade sig bestikke for ham udenfor sin Lov, fordi Sagførerne efter Lovforslaget for Fremtiden skulle have et efter deres Arbejde afpasset Salær for Udsørelsen af Sagerne og ikke med Villighed kunne forlange Mere; jeg tror ikke, at denne Betragtning holder Stik. Det gjælder nemlig om Sagførere som om Læger og tildeels om Lærere, at paa hele dette Gebet betinger den individuelle Begærelse, om jeg maa udtrykke mig saa, en høiere Pris, og der er ikke noget Unaturligt, end sige noget Ulovligt i, at en Sagfører, der har en meget stor Søgning og stor Anseelse og som Følge deraf anser sig selv, om med Rette eller Urette, for at være en Mand med ualmindeligt Talent, ikke er villig til at føre en Sag for, hvad man saaledes kalder, et efter almindeligt Skjøn afpasset Vederlag for hans Arbejde. En saadan Mand, der i Reglen vil være en stærkt beffæstiget Mand, har fuldkommen Ret til at sige: Jeg vurderer min Tid høiere; det kan være en passende Betaling for en anden Sagfører; men jeg vurderer, som sagt, min Tid høiere, og vil Du have mig, maa jeg have noget Mere. Jeg tror, at det Tilfælde meget godt kan forekomme, selv om Loven kommer ud, at en Part ikke kan faae enhver Sagfører, han har Tillid til, til at føre sin Sag for det Salær, der kan ventes tilkjendt ved Dommen, og jeg tror ikke, at noget Saadant alene kan forekomme i saadanne Tilfælde, hvor Sagen kun kan vindes ved malhonnet Procedure. Det forekommer mig derfor, at der ikke kan være nogen væsentlig Betænelighed ved at gaa ind paa det foreliggende **Ændringsforslag**. Der er en Forandring i den nye Affattelse af Paragrafen, som er en Forandring baade fra det, Regjeringen har foreslaaet, og det, der er vedtaget af Landstinget, nemlig

at **Afgangen** for Justitsministeriet til undtagelsesvis at tilstede, at en Sagfører modtager Salær, er strægen. Ja, jeg udtalte allerede under Sagens 1ste Behandling, at det ingenlunde var min Mening, ved at sætte denne Bestemmelse ind i Lovforslaget, at jeg af Hensyn til Justitsministeriet lagde særdeles Vægt paa, at denne **Afgang** bestod; men jeg havde kun opstillet denne Bestemmelse, fordi jeg antog, at man vilde være bange for at gaa saa vidt som til et ubetinget Forbud. Jeg synes, at der nok vil kunne forekomme visse Tilfælde, hvor en Part, efter at en Sag er endt, kunde finde Anledning til at yde sin Sagfører et **Extrahonorar**, og hvor der kunde være meget god Rimelighed derfor. Hvis for Exempel — jeg har tilladt mig at bruge dette Exempel een Gang før, jeg husker ikke, om det var i dette eller det andet Thing — en Part ved en Sag havde vundet en stor Sum, saa forekommer det mig, at han maatte kunne ønske at yde sin Sagfører et **Extrahonorar**. Men paa den anden Side vil jeg erkjende, at de Tilfælde naturligvis ikke ere mange, de ere saa faa, at jeg ikke har Noget imod, at man, naar man af andre Grunde har Betænelighed ved at lade det være afhængigt af Justitsministeriets Skjøn, om Sagføreren skal have Lov til at modtage et saadant **Extrahonorar** eller ikke, lader Bestemmelsen gaa ud, saa at Forbudet saaledes bliver undtagelsesfrit, bliver absolut.

Ordføreren (Alberti): Efter de Udtalelser, som ere komne fra den høitærede Minister, kan jeg fatte mig meget fort. Om **Ændringsforslaget** under Nr. 2 behøver jeg formentlig ikke at tale; med Hensyn til Forslaget under Nr. 4 vil jeg fremhæve, hvad der ikke er bemærket, at det er især for Højesterets Vedkommende, at det er af Betydning, at en Part kan affordere med sin Sagfører, og da fornemmelig i krimielle Sager. Jeg kjender de Ting af Erfaring. En **Tiltalt** er for Exempel dømt til fleraarigt Forbedringshusarbejde i første Instans, han bliver frifunden af Overretten, det Offentlige appellerer Sagen til Højesteret. Det er da ham som Sagsmand af stor Vigtighed at vide, at han har vildgivet sig og sin Families Vel, til den Advokat i Højesteret, som bærer i Landet Ord for at være den dygtigste. Sæt, at en Mand vil have for Exempel Brod — for at nævne en Mand, der er død og horte, men hvis Minde som Advokat staaer som det største for Dieblisset — til Defensor i en Sag. Hvis da denne Advokat skal affordere med Ministeren bagefter, om han maa faae dette Salær, tror da Nogen, at en Mand i den Stilling vil neblade sig til at gaa med Tiggerposen til Ministeren for at faae Lov til at tage Salær. Og tror Nogen, at en saadan Overenskomst mellem en Part eller en Sagfører og en Højesteretsadvokat af første Klasse trænger til at reguleres af Andre end Parten og Advok-